

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Jesucrist és el «bon samarità» de la humanitat

El temps litúrgic de Pasqua és una bona oportunitat per a endinsar-nos en el misteri de Crist, que és llum que il·lumina el misteri de l'ésser humà. Aquests diumenges pasquals em proposo comentar alguns punts de la meua carta pastoral per a aquest curs, que he dedicat a l'acció caritativa i solidària de l'Església, però el seu centre i fonament és Crist, perquè l'Església és com el seu signe i el seu instrument eficaç en el transcurs de la història. El Concili Vaticà II parla de l'Església com a sacrament de Crist.

La constitució pastoral *Gaudium et Spes*, d'aquest concili, ens ofereix una bona síntesi en el número 22: «En realitat, el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat... Ell és "la imatge del Déu invisible" (Col 1,15), ell és l'home perfecte que ha restituit als fills d'Adam la semblança divina, deformada pel pecat. Com que en ell la natura humana ha estat assumida, no pas absorbida, per això mateix ha estat elevada a una dignitat sublim. Per la seva encarnació, el Fill de Déu en certa manera s'ha unit amb cada home. Treballà amb mans humanes, pensà amb intel·ligència humana, obrà amb voluntat humana, estimà amb cor humà. Nascut de Maria Verge, es va fer veritablement un de nosaltres, encara que sense pecat.»

La plenitud de la vida de Crist és la seva Pasqua, la seva mort i resurrecció. Però aquest Crist germà nostre no és una figura que es queda en la història, com un record agradable que ja ha passat. És el Crist vivent, el qui està present en l'Església cada dia fins a la fi del món, el qui actua en els sacraments. La vivència d'aquesta veritat és fonamental i és perenne, i

l'hem de viure sempre, però més encara en aquest temps pasqual.

Els Evangelis ens descriuen sobre tot l'amor de Crist envers nosaltres, que té la seva plenitud en el fet de donar la vida per a la salvació de tots. Ell ensenya als deixebles que «ningú

no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15, 13). Arribada l'hora de la passió, «havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1).

Jesús manifesta la seva solidaritat en primer lloc pel fet de l'encarna-

ció, compartint la nostra condició humana, fent-se home com nosaltres. Aquest amor solidari és present en tota la seva vida terrenal i es manifesta de manera particular envers els qui sofreixen, amb els cansats i afeixugats, i s'expressa de manera especial amb el seu sacrifici redemptor a la creu.

Jesucrist és el «bon samarità» de la humanitat. Ve —en la seva presència física a Palestina i en la seva acció misteriosa en els sacraments— a salvar, a guarir, a omplir de vida. No ha vingut a condemnar les persones sinó a salvar-les. «He vingut perquè tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10).

El sentit de la vida humana consisteix, doncs, en experimentar la salvació de Déu en Crist, consisteix en obrir-se a l'amor de Déu i també en correspondre a aquest amor i compartir-lo amb els germans.

ENTREVISTA

Evolució en espiral

GABRIEL MAGALHÃES

La Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat van organitzar el 14 de març el 1r Congrés Qüestions de Vida Cristiana, en què intel·lectuals i acadèmics van reflexionar sobre el paper que poden jugar determinats valors compartits per la tradició cristiana i la tradició laica en la recuperació d'un projecte europeu sòlid. Entre els participants hi havia l'escriptor portuguès Gabriel Magalhães.

Podem dir que els valors de la cultura europea continuen vigents?

Sí, però travessen una crisi profunda. Els models econòmics actuals estan molt marcats pel paradigma oriental, asiàtic, que és el que predomina avui. I la gent a Europa, davant aquests paradigmes, protesta, frontalment o a través d'una subtil desesperança que penetra el continent. Aquesta protesta constitueix un senyal que tenim una manera de ser que continua viva i que voldria quelcom diferent del que hi ha.

El cristianisme està fort?

El cristianisme treu les seves forces des de la seva fragilitat. Per això, la idea d'un cristianisme fort, tot i que resulta molt comprensible, no és totalment desitjable. Estic llegint Maragall, que diu que, ferit, el cristianisme és més cristià. Quan al cristianisme se l'entronitza socialment és quan es revela més fràgil; més compromès amb coses que, en essència, no són cristianes.

Per què diu que els valors cristians han patit una evolució en espiral?

Al contrari de l'islam, en l'àmbit cristià no hi ha hagut una aplicació literal dels textos evangèlics. Cada valor proposat per Jesús vola com un estel en el vent dels segles. L'exigència de l'amor al proïsme, per exemple, es transforma en solidaritat, en estat social. El principi de la dignitat de l'home, que és intensament cristià, deriva cap a la carta dels drets humans.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Entre Déu i jo

Matí de dia feiner. Un infant de set anys, alumne d'una escola pública, s'acosta a la mestra que imparteix la matèria de religió catòlica i li diu: «Senyoreta, aquest matí he parlat amb Déu; he pregat». «Què li has dit?», pregunta la mestra. «Senyoreta, això és un secret entre Déu i jo». Aquesta mestra és una de les moltes professionals de l'ensenyament de la religió que s'esforcen, dia rere dia, perquè els seus alumnes coneguin els trets més importants del cristianisme i de la vida cristiana, complementant així la catequesi i d'altres aspectes religiosos vivencials que corresponen a la família i a la parròquia. Aquest infant és un més d'aquests milers d'alumnes de la classe de religió que gaudeixen del mestratge d'aquests docents que, amb la seva acció educativa, entesa com a servei a la persona, contribueixen a dignificar-la i a ajudar a trobar sentit a la vida.

Com diu el manifest llegit en una trobada de mestres i professors de religió de l'escola pública i concertada: «Pretenem amb la nostra acció educativa que (els alumnes) accedeixin a uns coneixements que els ajudin

a entendre el món i la seva realitat propera, mirant les persones i les situacions amb la compassió, la comprensió i l'amor amb què Jesús ho feia. Confiam que, aportant els valors sòlids que emanen de l'Evangeli i condueixen a les virtuts, ajudem a construir la pròpia persona i a donar sentit a la vida des del respecte i la tolerància envers els altres. Volem contribuir que, aquells que se'n sentin cridats i moguts segueixin Jesús pel camí de la benaurança, camí de l'amor envers Déu i els altres [...]. Ens sentim enviats per l'Església a ser testimonis de fe amb la nostra manera de ser i de fer, testimonis de Jesús, el Mestre [...], sense cansar-nos de buscar i discernir el que és més adequat a la realitat social que vivim i als infants i joves a qui servim, sempre portadors d'esperança.» «Nosaltres, doncs, hem de donar suport a homes com aquests i hem de cooperar així a la causa de la veritat» (3Jn 1,8). La professora i nosaltres ens quedem sense conèixer el contingut de la pregària de l'infant: «Era un secret entre Déu i jo». Un pas més de la història de la seva relació personal amb Déu i del seu creixement en la fe.

SER PADRES

Hijos y arreglos de tipo económico

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatria, neuròloga y psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Creo que he de recordar algo que puede parecer de Perogrullo, pero que no se cumple en la práctica: los arreglos de tipo económico entre cónyuges separados deben resolverse exclusivamente entre los padres. Al hijo, especialmente si es pequeño, no se le tiene por qué informar de los mismos.

Si los progenitores no logran ponerse de acuerdo, lo más conveniente es que recurran a expertos profesionales, como pueden ser los abogados o los mediadores familiares, pero nunca, nunca, deben manipular al niño para estos menesteres mercantiles. Hemos de preservar la integridad física y mental del menor. ¡Pongamos siempre a salvo al mensajero!

Cuando la cuestión es puramente lingüística, porque los ex no pueden hablarse (aunque sea sólo por teléfono,

ya que a las primeras palabras de cambio comienzan a agredirse verbalmente con violentos insultos, lo mejor es que se comuniquen a través del correo electrónico: el e-mail es más aséptico y no permite tanto los calentones verbales.

También hay que evitar poner al hijo o hijos en un conflicto de lealtades entre sus padres separados. ¡En qué gran dilema colocamos al niño cuando le incitamos a que elija a su progenitor preferido! Le metemos de lleno en una íntima contradicción, en un auténtico conflicto de lealtades. Porque habitualmente el hijo quiere por igual a ambos padres. La admirada colega Judith S. Vallerstein dice: Los niños son muy fieles en su amor, enojo y sufrimiento con respecto a sus padres durante toda su vida.

Lectures missa diària i santoral

13. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Dimarts [Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7-15]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dimecres [Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González) rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basíllia i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Divendres [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 1,13-15.17-19 / Sl 2 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, màrtir.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, depositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món.

La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

✠ Lectura del santo evangelio según san Juan

(Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciéndoles esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Una assemblea que comparteix

La Pasqua de Crist no és només un esdeveniment de la història, una experiència limitada en l'espai i el temps: trobem el Ressuscitat també «el dia del Senyor», que en el llenguatge del Nou Testament fa referència a la trobada dominical de la comunitat. L'assemblea eucarística, comunitat pasqual, comparteix cada diumenge els dons del Ressuscitat i del seu Esperit: es reuneix per celebrar Crist sempre viu i present enmig del seu poble; per «fer Església» al seu voltant; per compartir, com a *Església*, l'escolta de la Paraula i la taula del Pa de vida. Tot això és alhora signe i realitat: realitat que ja estem vivint; signe del que hem d'esdevenir, quan Jesús ens ensenya a partir el pa i els dons, a repartir per compartir en la comunitat cristiana.

El tema central de les lectures d'aquest diumenge és la relació entre la fe i l'amor. La fe en el Senyor ressuscitat madura i es manifesta en l'amor fratern. El personatge central del relat evangèlic d'aquest diumenge és l'apòstol Tomàs, invitat per Jesús ressuscitat a superar la barrera de la incredulitat per arribar a la fe. Tots nosaltres tenim els nostres dubtes. No ens ha d'estranyar que també n'hagin tingut els deixebles de Jesús. El cas de Tomàs expressa l'experiència de tota la comunitat apostòlica. Tomàs no es deixa convèncer per la visió que els altres deixebles han tingut de Jesús. Per *creure* ell vol *veure* les mans del Senyor ressuscitat i posar-hi el dit i la mà en el seu costat. L'evangeli d'avui ens relata com Tomàs passa de l'escepticisme a la professió de la fe. La incredulitat de Tomàs ens ha regalat la professió de fe més bella de tot l'evangeli: «Senyor meu i Déu meu!». La confessió de Tomàs expressa no sols el reconeixement, sinó també la pertinença i l'amor. No diu «Senyor Déu», sinó «Senyor meu i Déu meu». En temps de Jesús, visió i fe anaven juntes, però en el temps de l'Església, la visió ja no cal: en tenim prou amb el testimoni apostòlic.

Quan Tomàs retroba la comunitat dels germans, en ella retroba el Crist. Tot es juga en la relació personal amb el Crist, present enmig del grup dels deixebles. La comunió amb els altres ofereix el context apropiat on s'experimenta la presència del Senyor. La vida de la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem és el rerefons vital que dona tota la força al testimoni dels cristians, que com llavors hem de ser «un sol cor i una sola ànima».

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns dia 13, a les 11 h. Presideix la trobada de formació de preveres joves.

Dimarts dia 14, a les 10 h. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris de Catalunya i Balears al Seminari de Barcelona.

A les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya i Balears al Seminari de Barcelona.

A les 17.30 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a alumnes del col·legi El Pinar de Nostra Senyora de Valldoreix.

Dijous dia 16, a les 8 h. Presideix la Trobada Pastoral dels alumnes de 2n d'ESO de la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials de la Diòcesi de Terrassa a Tiana.

A les 17.30 h. Participa en l'acte inaugural del IV Congrés de Litúrgia de Montserrat a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona.

A les 19 h. Presideix la reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Visita Pastoral

Aquest diumenge dia 12, a les 12 h. Mons. Saiz Meneses celebra la Mis-

sa Estacional a la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès.

A les 12.15 h. Mons Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebra la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pere de Bigues.

Dilluns a la tarda. Tindrà lloc la Visita Pastoral a les parròquies de Sant Genís de l'Ametlla i Sant Pere de Bigues.

Dimecres dia 15, al matí. Tindrà lloc la Visita Pastoral a les parròquies de Sant Genís de l'Ametlla i Sant Pere de Bigues.

Diumenge dia 19, a les 11 h. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebra la Missa Estacional a la parròquia de Santa Maria de Llerona.

A les 13 h. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebra la Missa Estacional a la parròquia de Sant Andreu de Samalús.

Notícies

Trasllat de les restes del Dr. Lluís Carreras.

El dissabte 14 de març, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí el trasllat i inhumació de les restes del Dr. Lluís Carreras i Mas a l'església parro-

quial de Sant Feliu de Sabadell. L'acompanyaren una vintena llarga de preveres i un diaca. Participà en el cant la Schola Cantorum de Terrassa. Després de la Missa, les restes del Dr. Carreras foren inhumades a la capella de la Mare de Déu de Montserrat, al costat de les de Mn. Gaietà Clausellas, màrtir. El Dr. Lluís Carreras i Mas (Sabadell, 1884) fou ordenat prevere (1909). Professor del Seminari de Barcelona i liturgista, des de l'any 1916 fins a la seva mort (Barcelona, 1955) fou consiliari de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell, entitat que, juntament amb la parròquia, ha promogut el trasllat.

En la Pau de Crist

P. Gregori (Francesc) Estrada Gamisans, monjo de Montserrat. Va morir el 18 de març a Montserrat als 96 anys d'edat, 80 de monjo i 73 de sacerdot. Organista, director de cor, musicòleg, compositor i docent, va ser l'artífex de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia instaurades l'any 1970.

Gna. Maria Antònia de Jesús Pomerol i Ferré, carmelita descalça. Va morir en la pau del Senyor el diumenge 22 de març al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol de Terrassa,

als 80 anys d'edat i 59 de professió religiosa.

Agenda

Concert en solidaritat amb els cristians de Síria. Xavier Parras & Jordi Muñoz (guitarra i veus). Parròquia de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès. Aquest diumenge 12 d'abril, a les 17 h.

Curset. Els cursos de l'ISCREB a Terrassa ofereixen l'assignatura Ètica, a càrrec del Llic. Abel Jiménez. Els dilluns de 19 a 21.30 h (fins al 29 de juny). Lloc: Centre Eclesial (c/ Blasco de Garay 34, Terrassa).

Pregària a l'estil de Taizé. Divendres 17 a les 21 h, a la parròquia de Sant Josep de Terrassa. Diumenge 19 a les 19 h, a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

Adoració nocturna. Del dissabte 18 (19 h) fins al diumenge 19 (11 h). Lloc: Parròquia de Sta. Maria de Rubí.

X Romiatge de malalts. El dissabte 18 d'abril (d'11 a 15 h). Al santuari de la Mare de Déu de la Salut.

Conferència. «Una Església en sortida», a càrrec del Sr. Joan Baltà, membre del Consell Pastoral Diocesà. A la sala capitular de la Catedral, a les 17.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP À. SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Jesucristo es el «buen samaritano» de la humanidad

El tiempo litúrgico de Pascua es una buena oportunidad para adentrarnos en el misterio de Cristo, que es luz que ilumina el misterio del ser humano. En estos domingos pascuales me propongo comentar algunos puntos de mi carta pastoral para el presente curso, que he dedicado a la acción caritativa y social de la Iglesia, en la que el centro y fundamento es Cristo, pues la Iglesia es como su signo y su instrumento eficaz en el transcurso de la historia. El Concilio Vaticano II habla de la Iglesia como sacramento de Cristo.

La constitución pastoral *Gaudium et Spes*, de ese concilio, nos ofrece una bella síntesis en el número 22: «En realidad, el misterio del hombre

sólo se esclarece en el misterio del Verbo encarnado... El que es imagen del Dios invisible (Col 1,15) es también el hombre, que ha devuelto a la descendencia de Adán la semejanza divina, deformada por el primer pecado. En él, la naturaleza humana asumida, no absorbida, ha sido elevada también en nosotros a dignidad sin igual. El Hijo de Dios con su encarnación se ha unido, en cierto modo, con todo hombre. Trabajó con manos de hombre, pensó con inteligencia de hombre, obró con voluntad de hombre, amó con corazón de hombre. Nacido de la Virgen María, se hizo verdaderamente uno de los nuestros, semejante en todo a nosotros, excepto en el pecado.»

La plenitud de la vida de Cristo es su Pascua, su muerte y su resurrección. Pero este Cristo hermano nuestro no es una figura que queda en la historia, como un grato recuerdo que ya ha pasado; es el Cristo vivo, el que está presente en la Iglesia cada día hasta el fin del mundo, el que actúa en todos los sacramentos. La vivencia de esta verdad es fundamental y es perenne, y la hemos de vivir siempre, pero mayormente en este tiempo pascual.

Los Evangelios nos relatan sobre todo el amor de Cristo a nosotros, que tiene su plenitud en el hecho de dar la vida por la salvación de todos. Él enseña a los discípulos que «nadie tiene amor mayor que éste

de dar uno la vida por sus amigos» (Jn 15,13). Llegada la hora de la pasión, «habiendo amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó hasta el extremo» (Jn 13,1).

Jesús manifiesta su solidaridad en primer lugar por el hecho de la encarnación, compartiendo nuestra condición humana, haciéndose hombre como nosotros. Este amor solidario está presente en toda su vida terrena y se manifiesta particularmente con los que sufren, con los cansados y agobiados y se expresa de manera especial con su sacrificio redentor en la cruz.

Jesucristo es el «buen samaritano» de la humanidad. Viene —en su presencia física en Palestina y en su acción misteriosa en los sacramentos— a salvar, a curar, a llenar de vida. No ha venido a condenar a las personas, sino a salvarlas. «He venido para que tengan vida y la tengan abundante» (Jn 10,10).

El sentido de la vida humana consiste, pues, en experimentar la salvación de Dios en Cristo, en abrirse al amor de Dios y también en corresponder a ese amor, y compartirlo con los hermanos.